

מסכת כתובות

פרק ד

א. נערה שנתפשה, בשתה ופגמה וקנסה של אביה, והצער בתפוסה. עמדה בדין עד שלא מת האב, הרי הן של אב. מת האב, הרי הן של אחיו. לא הספיקה לעמד בדין עד שמת האב, הרי הן של עצמה. עמדה בדין עד שלא בגרה, הרי הן של אב. מת האב, הרי הן של אחיו. לא הספיקה לעמוד בדין עד שפגרה, הרי הן של עצמה. רבי שמעון אומר, אם לא הספיקה לגבות עד שמת האב, הרי הן של עצמה. מעשה ידיה ומציאתה, אף על פי שלא גבתה, מת האב, הרי הן של אחיו:

ב. המאיר את בתו, וגרשה, ארסה ונתארמלה, כתבתה שלו. השיאה וגרשה, השיאה ונתארמלה, כתבתה שלה. רבי יהודה אומר, הראשונה של אב. אמרו לו, משהשיאה, אין לאביה רשות ביה:

ג. הגיורת שנתגיירה בתה עמה, וזנתה, הרי זו בחנק. אין לה לא פתח בית האב, ולא מאה סלע. היתה הורתה שלא בקדשה ולדתה בקדשה, הרי זו בסקילה. אין לה לא פתח בית האב ולא מאה סלע. היתה הורתה ולדתה בקדשה, הרי היא כבת ישראל לכל דבר. יש לה אב ואין לה פתח בית האב, יש לה פתח בית האב ואין לה אב, הרי זו בסקילה. לא נאמר פתח בית אביה, אלא למצוה:

ד. האב זכאי בבתו בקדושיה, בפסר בפטר ובביאה, וזכאי במציאתה, ובמעשה ידיה, ובהפרת נדריה. ומקבל את גטה, ואינו אוכל פרות בחייה. נשאת, יתר עליו הבעל שאוכל פרות בחייה, וחיב במזונותיה, בפרקונה, ובקבורתה. רבי יהודה אומר, אפלו עני שבישראל, לא יפחת משני חלילים ומקוננת:

ה. לעולם היא ברשות האב, עד שתפנס לרשות הבעל לנשואין. מסר האב לשלוחי הבעל, הרי היא ברשות הבעל. הלך האב עם שלוחי הבעל, או שהלכו שלוחי האב עם שלוחי הבעל, הרי היא ברשות האב. מסרו שלוחי האב לשלוחי הבעל, הרי היא ברשות הבעל:

ו. האב אינו חיב במזונות בתו. זה מדרש דרש רבי אלעזר בן עזריה לפני חכמים בפרם ביבנה, הבנים יירשו והבנות יזונו, מה

הַפְּנִים אֵינָן יוֹרְשִׁין אֶלָּא לְאַחַר מִיתַת הָאָב, אַף הַפְּנֹת אֵינָן נִזְוֹנֹת
אֶלָּא לְאַחַר מִיתַת אָבִיהֶן:

ז. לֹא כָּתַב לָהּ כְּתֻבָּה, בְּתוּלָה גּוֹבֶה מְאֻתָּם, וְאַלְמָנָה מְנָה, מִפְּנֵי
שֶׁהוּא תְּנַאי בֵּית דִּין. כָּתַב לָהּ, שְׂדָה שְׂוֵה מְנָה תַּחַת מְאֻתָּם זֶוּז, וְלֹא
כָּתַב לָהּ, כָּל נִכְסִים דָּאִית לִי אַחֲרָאִין לְכְּתֻבְתִּיהָ, חֵיב, שֶׁהוּא תְּנַאי
בֵּית דִּין:

ח. לֹא כָּתַב לָהּ, אִם תִּשְׁתַּבְּאִי אֶפְרָקֶנָּה וְאוֹתִבְנָּה לִי לְאַנְתּוֹ,
וּבְכֻהֲנֶת, אֶהְדָּרֶנָּה לְמַדִּינָתָהּ, חֵיב, שֶׁהוּא תְּנַאי בֵּית דִּין:

ט. וְשִׁבִּית, חֵיב לְפִדּוּתָהּ. וְאִם אָמַר, הֲרִי גִטָּה וְכְּתֻבָּתָהּ, תִּפְדֶּה אֶת
עַצְמָהּ, אֵינֹה רִשְׁאִי. לְקַתָּהּ, חֵיב לְרַפְּאָתָהּ. אָמַר, הֲרִי גִטָּה וְכְּתֻבָּתָהּ,
תִּרְפֵּא אֶת עַצְמָהּ, רִשְׁאִי:

י. לֹא כָּתַב לָהּ, בְּנִין דְּכָרִין דִּיִּהְוּוֹן לִיכִי מִנְּאִי אֲנֹן יִרְתּוֹן כֶּסֶף
כְּתֻבְתִּיהָ יִתֵּר עַל חוֹלְקִיהוֹן דְּעָם אַחוּהוֹן, חֵיב שֶׁהוּא תְּנַאי בֵּית דִּין:

יא. בְּנֵן גְּזֻבִּין דִּיִּהְוּוֹן לִיכִי מִנְּאִי, יִהְוּוֹן יִתְּבוֹן בְּבֵיתִי וּמִתְּזַנּוֹן מִנְּכֻסִּי
עַד דְּתִנְסָכוֹן לְגִבְרִין, חֵיב, שֶׁהוּא תְּנַאי בֵּית דִּין:

יב. אֶת תְּהֵא יִתְּבֵא בְּבֵיתִי וּמִתְּזַנּוֹא מִנְּכֻסִּי, כָּל יָמֵי מַגֵּד אֶלְמָנוּתִיהָ
בְּבֵיתִי, חֵיב, שֶׁהוּא תְּנַאי בֵּית דִּין. כֹּף הָיוּ אֲנָשִׁי יְרוּשָׁלַּיִם כּוֹתְבִין.

אֲנָשִׁי גָלִיל הָיוּ כּוֹתְבִין בְּאֲנָשִׁי יְרוּשָׁלַיִם. אֲנָשִׁי יְהוּדָה הָיוּ כּוֹתְבִין,
עַד וְשִׁרְצוּ הַיּוֹרְשִׁים לְתֵן לֵידָּ כְּתָבְתִּידָּ. לְפִיכָּךְ אִם רָצוּ הַיּוֹרְשִׁין,
נּוֹתְנִין לָהּ כְּתָבְתָּהּ וּפּוֹטְרִין אוֹתָהּ: